

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχὴν.

ΘΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.— Συνδρομὴ προκληρωτικῆ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος 12 δρ. σὺν 65ω τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7—8 ἡμέρας ἑβδομασίως. Γὰ κάμμιαν καταχώρησιν δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γὰρ τὰς γ' ὑποσημασίαις. Κάμμιαν καταχώρησιν εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διὰ ψευδῆς κάμμιαν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἀς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γράψε ξεγράψε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξέρουν πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθήναι, 8 Νοεμβρίου 1884

Ἀριθ. 140+138+30

Δὲν

σὰς τᾶλεγα προχτὲς ὅτι οἱ κακοῦργοι τοῦ Λαυρίου καὶ στοῦ βωδίου τὸ κέρατο ἂν πᾶν νὰ τρυπώσουν θὰ τοὺς πιάσουν ; Ἐἶδου το σὰς ποῦ συνέβηκε.

Ἄμ οἱ βλάκες εὐγαναν τῆς φουστανέλαις καὶ φόρεσαν φράγκικα, σὰν νὰ ἔλεγαν δηλαδὴ νάμαστε καὶ πιάστε μας. Θὰ πῆτε, ὅτι ἀφοῦ ἔκλεψαν τόσαις χιλιάδαις δραγμαῖς γιατί νὰ μὴ φορέσουν καὶ εὐρωπαϊκὰ, τὰ ὅποια ἴσα ἴσα τὰ πῆραν ἀπὸ τοὺς ἰδίους σκοτωμένους.

Ἦθελαν τὰ τέρατα νὰ τοὺς ξελαφρώσουν καὶ ἀπὸ τὰ ρούχᾶ τους ἀκόμη γὰρ νὰ μὴ κρυολογήσουν πεθαμένοι.

Ἐπειτα οἱ βλάκες ἔφεραν καὶ τὰ λεπτὰ ἀπάνω τους, χωρὶς νὰ θυμηθοῦν τὴν παροιμίαν.

Ξέρεις νὰ κλέψης ; Κλέψε. Ξέρεις νὰ κρύψης ; Ὁχι. = Αἶ, τύπες κάθου στ' αὐτὰ σου.

Καρμανιόλα.

Νὰ δᾶ

ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Αὐστρίας, εἶπε στὴν βουλὴ πῶς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἦρθε ὁ Τρικούπης στὰ πράγματα, ἡ Αὐστρία εἶδε πολλὰ καλὰ πράγματα, — ἦγουν ἐμπορικαῖς ὀφέλειαις—ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἄκουτε ; Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἦρθε ὁ Τρικούπης.

Καὶ ἐπιθυμᾶ, λέει, νὰ συσφίξουν τὰ δύο κράτη φιλικὰς φιλίας.

Ἐμεῖς μὲ τὴν Αὐστρίαν ; ἀφοῦ γυρεύει νὰ μᾶς πάρῃ τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ νὰ μᾶς κόψῃ πλέον διὰ παντὸς κάθε μέλλον.

Ἡ Αὐστρία ἀποδείχτικε ὅτι εἶναι πονηρὴ σὰν ἀλεπού. Αὐτὴ μᾶς ἐπνίξε τὸν Ρῆγά μας Φεραῖο, αὐτὴ μὲ τὰ λάου λάου κόντεψε νὰ καταστρέψῃ τὴν ἁγίαν Ἐπανάστασιν μας, χαρακτηρίζοντας τότε κάθε ἑλληνικὸ πολεμικὸ πλοῖο ὡς ληστρικὸ, ἐνῶ αὐτὴ μὲ ληστρικῶ τῷ τρόπῳ θέλει τώρα νὰ φάῃ τῆς Τουρκίας τὴν Βοσνίαν καὶ Ἐρζεγοβίνην, ποῦ ἔκανε κατοχὴ τᾶχα ὡς ποῦ νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ καὶ τώρα τὴν ἔκανε δική της.

Ἐστειλε καὶ ἕναν μεγάλον, λέει, διευθυντὴν τῶν Αὐστριακῶν σιδηροδρόμων γὰρ νὰ μᾶς κἀνῃ τὸν ἀπὸ τὸν Περαῖα ὡς τὴν Θεσσαλονικὴν σιδηροδρόμον.

Δὲν μᾶς χρειάζεται καὶ τόση βία καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνοίξῃ ἡ Αὐστρία καὶ διὰ μέσου τῆς Ἑλλάδας δρόμον πρὸς τὴν Θεσσαλονικὴν.

Μωρὲ ποῦ μᾶς βρέθηκαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Τρικούπῃ νὰ μᾶς ριχτοῦν σὰν κοράκια Αὐστριακοὶ καὶ Γερμανοὶ ;

Βρὲ δὲν ἔχομε τὴν ἀνάγκη σας, τί μᾶς φορτώνεστε ;

Ἐχετε τὰ σχέδιά σας ; Ἄμ ἔχομε καὶ μεῖς μὲ τὸ μικρὸ μας τὸ κεφάλι τὰ δικά μας. Μὴ χάνεστε.

Στὸ Πρωτοδικεῖον.

Ἐφῆσις Ἰωάννου Κουτρούλη ἐναντίον τῆς ἀπόφασίς τῆς ὑπ' ἀριθ. 227 τοῦ Βορείου Εἰρηνοδικείου.

Πρόεδρος. — Πόσων ἐτῶν εἶσαι ;

Ἰω. Κουτρούλης. — Μὰ εἶμαι στὰ χρόνια μου.

Πρ. — Ἐγγαμος ;

Κουτρ. — Δὲν ξέρω τίποτα.

Πρ. — Εἶσαι παντρεμένος ;

Κουτρ. — Ἐχὼ τέσσερα πέντε παιδιὰ καὶ ἕνα κορίτσι τῆς παντρεῖας.

Πρ. Πόσο χρονῶν εἶναι ;

Κουτρ. — Μὰ θὰ ἦναι στὰ χρόνια του κι' αὐτὸ ἴσα μὲ 25 χρονῶν ἀπάνω κάτω.

Π. — Καὶ τί ἐνστασι προβάλλεις ἐναντίον τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 227 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Βορείου πλευρᾶς ;

Κουτρ. — Μὰ... εἶμαι ἀνήλικος.

Φτοῦ, κατὸ χρόνον νᾶχης μπαμπόγερε, Ἄκουτε σεῖς ἐκεῖ, γέρος μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ κορίτσι τῆς παντρεῖας νὰ μᾶς λέῃ πῶς εἶναι ἀνήλικος.

Ἐμπρὸς δὲν ἔχει πλέον τώρα, ἅμα ποῦ καταδικαζόμεστε νὰ τὸ ρίχνωμε στὴν ἀνηλικότητα. Φτοῦ σκοληκομερμυγκὲς τρυπα.

Πρὸς

τὸν κ. Δ. Καράλη. Ἐγράψαμε, ἀδερφέ γιὰ τοὺς Θεσσαλοὺς ὅτι ἔχουν ἀδικο νὰ σὰς ὑβρίζουν οἱ Πελοποννήσιοι, καὶ εἶπαμε πῶς δὲν πρέπει νὰ καταφαγονόμαστε ἀναμεταξύμας, διότι ὅλοι οἱ ποντικὸὶ ἕνα σοῖ εἶναι, ῥωμνοὶ καὶ σεῖς ῥωμνοὶ καὶ μεῖς, τώρα τί θὰ ἀνοίξωμε ἐμφύλιον πόλεμον ; Ἀσχημα ἔκανε ἐκεῖνη ἡ ἐφη-

μυερίδα που σ'ας πάτησε στο φιλότιμο, αλλά δεν πρόκειται και να έμεις να τ'ης απαντήσωμε και να βρούμε τους μωρατάς εν γένει επειδή ένας βρέθηκε και έβρισε τους Θεσσαλούς. Τέλος πάντων ειρήνη υμίν.

Διά

μίαν διδασκάλισσα τ'ης Χίλλ παραπονούνται τὰ κορίτσα ότι δίνει άριστα σε όσα τ'ης πάνε λουλούδια. Αί και γι' αυτό είναι όλος ο καυγάς; Η κυρία δασκάλα αγαπά τὰ λελούδια, είναι και αυτό έγκλημα τὸ να αγαπά τινάς τὰ άνθη τῶν λουλουδιῶν; άπεναντίας, είναι τ'ης φιλοκαλλίας και τ'ης ευαισθησίας.

Νά πηγαίνετε λουλούδια όλαις σας στο έξής, ή άλλιοώς όλο μηδενικά θά πέρνετε. Νέτα σέτα.

Γιά

τὴν καθάλλα που κάνει ως ίππέας ο γιατρός κ. Χ. Ράλλης δεν γράφονται και άς ήναι και χωρατά. Είναι δική του δουλειά άν ξέρη να ίππεύη ή όχι.

Τὸ τραπέζι

τί τὰ θέλετε κουνιέται διότι είναι ένα φυσικό φαινόμενο και τίποτα άλλο, ως προς τὸ ότι κουβεντιάζει και προμαντεύει είναι κολοκύθια με τὴ ρίγανι.

Μας ρωτάτε, μά πὼς κουνιέται; Διότι λέει βάζοντας οι άνθρωποι τὰ χέρια τους άπάνω μεταδίδουν από τὸ σώμα τους ηλεκτρισμό στο τραπέζι.

Αυτό τὸ παιχνίδι ανακαλύφθηκε από δῶ και σαράντα χρόνια στην Αμερική από μία κυρία μαντάμ. Φόξ που είχε δυο άμορφα κορίτσα και έκανε τὸ κούνημα τὸ τραπέζου κερδοσκοπία, διότι ο κόσμος έτρεχε σά στραβὸς να μάθη τὰ μέλλοντα που ή κυρία μάντησα με τ'ης μορσουλές τ'ης τάβρισκε σαν προφήτ'ησα μετά Χριστόν. Τώρα πὼς ετυχε αὐταίς ή γυναίκες να τὸ πρωτοκουνήσουν, δεν ξέρουμε, αλλά φαίνεται πὼς δουλειά δεν θά εΐχανε και θά καθότανε όλη μέρα με τὰ χέρια ξαπλωμένα, άπάνω στο τραπέζακι, ως που βαρέθηκε κι' αυτό τὸ βάρος που τούδιναν κάθε μέρα και κουνήθηκε για να ταις ξεφορτωθῆ.

Άλλη εξήγησις δεν υπάρχει.

Ο κύρ

τελώνης τ'ης Καλαμάτας και ο άρπάχτορας έτρελάθηκαν με

(21)

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΔΙΑΘΑΚΙ.

ΚΥ.

Άμα που πήρε τὰ λεπτά τ'ης διαθήκης τὸ Βισβίκη ο Μπιρμπαντόπουλος, ως καθὸς ήτανε με τὸ πορτοφόλι, πήγε σαν έπίσημος λωποδύτης στο καφενεϊον τὸ κὺρ Τζούνη και διάταξε ένα κονιάκ.

Επειτα άνοιξε τὸ πορτοφόλι και άφου μέτρησε τ'ης δραχμαίς άρχισε έπειτα και διάβαζε τ'ης επιστολαίς τῶν γραμματίων που είχε ή Μαρουδίτσα προς τὸν Βισβίκη.

Ητανε αὐτὰ τρία και να τί έλεγε τὸ πρώτο:

Βισβικάκη μου.

Μά σε αγαπήσα τόσο πολὺ που δεν μπορῶ να σου εκφράσω τὴν αγάπη μου.

Μου έφανήκατε εἰς τὸν χορὸ μας τόσο καλὸς που με ένθουσιάζατε.

Χθές έκανα διαθίλωσιν τῶν αἰσθημάτων μου εἰς τὴν κλίνην μου, και δεν έκοιμήθην, ως να ήμην μισθωτὸ ὄργανον τ'ης κυβερνήσεως.

Τέλος πάντων πρέπει να συγαπαντηθῶμεν εκ νέου εφ' άπαξ και θά μίαν φοράν, ὅπως άμοιβαίως διαθλώσωμεν τὰ άμοι-

τὸ Καφὲ Σαντάν που είναι εκεί, και επειδή είναι άνθρωποι με άξια γίνονται λέει κακὸ παράδειγμα στα παιδαρέλια.

Αί, τώρα τί πρέπει να γίνη, μπορούμε να μποδίσωμε τὸς ανθρώπους να πηγαίνουν ὅπου θέλουν, εδῶ βλέπετε είναι συνταγματικὸ κράτος που κάνει ο καθένας ὅ,τι θέλει, και να δῆτε ότι τώρα για πείσμα θά πηγαίνουν πὸ πολὺ.

Νά

και άλλο σπουδαιότατο. Ο φοιτητὴς τ'ης νομικῆς Δημήτριος Δ. πειράζει τὴν αζαδέρφη μου Παναγιώτα, (ὄχι τὴν δική μου, άλλ' εκείνου που μάς γράφει αὐτὰ), χωρίς αὐτὴ να εχη κάμμιά νύξι. Άς τὸυ δώση λοιπὸν να συμβιβαστοῦν. Καί άφου δεν εχει κάμμιά νύξη ή αζιότιμος Παναγιώτα, που τὸ ξέρει πὼς θέλει να τ'ης κάνη έρωτα:

Άλλ' άς ήναι. Ο άστυνόμος τὸυ τμήματος τ'ης Ζωοδόχου Πηγῆς έπελήφθηκε άνακρίσεων, για να μην ανακαλύψη τίποτα.

Στή

Κέρκυρα στήν άλαταποθήκη περνοῦν οι χωρικοί και γεμίζουν τὰ ταγάρια τους άλάτι, ἐνῶ οι πολίτες τραβῶν τὸν διάβολὸ τους για να πάν 4 ὥραις δρόμο ν' αγοράσουν και τὸς λέει ο άλαταποθηκάριος πὼς τὸν έπιασαν τὰ πόδια του, άν βλέπη πὼς δεν τὸν φυσοῦν. Φορεῖ μάλιστα και υποδήματα.

Άδικα είναι όλα αὐτὰ. Διότι πρώτο οι φτωχοί πρέπει να οίκονομοῦνται ὅπως μποροῦν, οι δὲ πλούσιοι να πληρώνουν για τὸς φτωχοῦς, ὅσο δὲ για τὰ υποδήματα τὸυ άλαταποθηκάριου, τὰ φορεῖ για να μην τὸν πιάσουν ρευματισμοί μέσα στην άλυκή. Τέλος πάντων τὸ βέβαιον είναι, ότι ή περιουσία τὸυ δημοσίου αναρπάζεται τ'ης δωρεῆς και πάει τὸ άλάτι τὸυ άλατιου για να άλατίση τὰ άνάλατα.

Δός μας και μάς, μπάρμπα.

Μέ

μεγάλη μου χαρὰ εδιάβασε χθές μία φυλλάδα που λέει πὼς έφαγα ένους παπᾶ Δανιήλ 200 δρ. Τὸν μασκαρᾶ και άς μην τὸν ξέρω, και τὸυ βάσταξε ή καρδιά άφου με θαροδόκησε να πάη να τὸ μαρτυρήση, εκτός πλέον άν τὸ μαρτύρησα εγὼ, πρᾶγμα για τὸ ὅποιο δεν πιστεύω να με πέρνεπε τόσο βλάκα, άλλὰ τὸ νοστιμώτερο από όλα είναι που γράφει μέσα πὼς έβανα και να τὸν σκοτώσου αὐτὸν που μάς γράφει αὐτὸ, έτσι

βαῖα και ειλικρινῆ αἰσθημάτων μας, άτινα έμπιστεύομαι ότι θά ήναι ὀπερκαθολοκληρίαν συμφωνα.

Ω πόσον πάλλει ή καρδιά μου έντὸς τὸυ στήθους μου.

Η Μαρουδίτσα σου.

Τὸ δεύτερο γράμμα, φαίνεται να ήναι άπάντησις σε άλλο γράμμα που θά ήχε στείλη ο Βισβίκης στη Μαρουδίτσα προς άπάντησι τὸυ άποπανινοῦ, φαίνεται δὲ να έχάθηκε και ίσως ο κ. Λάμπρος τὸ ανακαλύψει κάμμιά μέρα και μάς τὸ παρυσιάσει για χρυσόβολον κάνενους αυτοκράτορα τ'ης Κωνσταντινούπολις. Σ' αὐτὴ τὴν εποχὴ όλα γίνονται που ή μεγάλη κίβδηλία εχει πέρασι. Ίδου λοιπὸν και τὸ δεύτερον.

Άγγελάκι μου.

Η επιστολή σου λίαν περ με συγχίνησε.

Εκοιμήθηνκα χθές με αὐτὴ αγχαλιά και όλο σε έβλεπα στὸν ὕπνον μου.

Ενόμιζα πὼς σε κρατοῦσα, . . . πόσα φιλήματα σου έχω δομένα, που σχεδὸν τὴν έφαγα.

Δεν έμεινε οὔτε ένα κομματάκι, . . . στείλέ μου σε παρακαλῶ γονυπετιστὴ ένα δεύτερον αντίγραφο διχ να τὸ έχω προς ένθύμισυ τ'ης μνήμης σου.

Δύριον θά υπάγω εἰς τὸ Φάληρον δῆθεν δια μπάνια, σουλάτσαρνε ὀθεν έξωθεν τῶν γυναικειῶν μπανιῶν και εκεί θά με συλλήψης, και εκεί πλέον τὰ λέγομεν εν έλευθερία και άνευ πολλῶν στενοχωριῶν

Εκεί στην άμμουδιά.

ξάφνα ανακαλύφτω και τὸν εαυτὸν μου δολοφόνο. Και τί εχομε άκόμα ν' ακούσωμε. Λυσσάζατε.

Πειραιᾶς,

Μάθε, αδερφέ μου, ότι εκείνο που σου εγραψαν και εγραφες εναντίον μου εγινε παραίτιον και εσκώτωσα τὸν άνθρωπο που ανακάλυφα και με πήρε στο λαιμό του και τώρα φυγοδικῶ στο έξωτερικό, και ή άμαρτία στο λαιμό του, αδερφέ μου, γιατί άφίνω τὸση οίκογένεια. Κ. Γ. Ν.

Σημ. Παληαθρ. Ημποροῦσες να σκότωνες έμένα μάλλον παρὰ εκείνον που σου εγραψε, ὅτι σου εγραψε, είναι δὲ πολὺ λυπηρὸ άρῶυ πέφτετε σε ένα φανερό και άνεπανόρθωτο εγκλημα, να τὰ φορτώνετε έπειτα στη ράχη τῶν άλλων.

Όπως δήποτε, τὰ γινόμενα οὐκ άπογίνονται και τώρα ως άνθρωπος προσπάθησε να ζήσης ὅπως μπορῆς, και άν πραγματικῶς νομίζης πὼς σε έβλαψα εγὼ, άφου έτσι και έτσι εἶσαι καταστραμμένος, ελα να με σκοτώσης; άν και δεν παραπονᾶσαι εναντίον μου.

Μά δεν σᾶς λέω γὼ μη παίζετε με σκοτωμούς γιατί δεν εχουν γιατρεία; Εγὼ σε έβανα να σκώτῶσης τὸν άνθρωπο; Όχι. Εγὼ σου εἶπα ποιὸς είναι; Όχι. Πήγες μοναχὸς σου και τὸν βρήκες και τὸ έκανες, θά πῆ λοιπὸν πὼς εἶχες σκοπὸ να τὸ κάνης.

Μετανόει νῦν οὔν σου. Για να σου πῶ μπᾶς και είναι ψεύτικο τὸ γράμμα, και θέλουν να σε ένοχοποιήσουν; Επειτα είναι και από τὴν πρώτη τὸυ μήνα γραμμένο. Μπᾶς και είναι πρωταπριλιάτικο;

Αριστοῦργημα

τῶν αριστοουργημάτων κατάντησαν πλέον οι δρόμοι μας.

Εκει που περπατᾶς βρίσκεσαι ξάφνα ως τὰ γόνατα σ'της λάσπαις καταμεσῆς στοῦς κεντρικώτερους δρόμους χωρίς να ξέρης και συ πὼς συνέθηκε αὐτὸ τὸ καλὸ, και δεν σώνει αὐτὸ άλλὰ μάς κοροϊδεῦουν έπειτα κιάλας και μάς λέν πὼς εἶμαστε στραβοί.

Η καρρότσαις κοντεύουν να πάν στο διάλογο πέφτοντας και καρροτσοστακίζόμενες μέσα σ' αὐτοῦς τοῦς βόθρακας.

Τὸ νοστιμώτερο δὲ είναι που μάς μαζεύουν τ'ης λάσπαις με τὰ ζυστριά, εἰς τρόπον ὅστε, από τὸ γλύψε τ'ης λάσπαις κον-

Νά ήμωνα βαρκουλα να σ' έπερνα μαζί, να ξεμπακαρίζομαστε μέσ' ένα μαγαζι, και εκεί ιδιαιτέρως εν κάμαρη ζεστῆ να εξομολογηθῶμε ότι εἶμαστε πιστοί.

Εγὼ τὸ αἰσθημά μου, φυλάττω στην καρδιά. με πυρπολεῖ με καίει, ως πυρ εἰς τὰ κλαδιά. Οι ὀφθαλμοί μου ρέουν ως χείμαρρος δακρύων, και κύπτει ή κεφαλή μου ως μαραμένου λον.

Επεθύμουν άνηρ να ήμουν εγὼ και συ να ήσο γυνή να μη με έλεγαν Μαρικῶ και . . .

Ω, άφες, συγκινούμαι, δακρῶυ κλέω και τρέμει ο κάλαμος εἰς τὰς χείράς μου, πίπτει, και πίπτω και εγὼ λιγὸθμμος επί τ'ης κλίνης μου.

Υ. Γ. Συνήλθα και σου γράφω με δύο λέξεις ότι θά άποθάνω, σήμεραν ήγόρασε πενήντα δράμια δηλητήριο και περιμένο τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ μέχρις ὅτου άποθάνω.

Ω φριχτὲ θανατε, εἴποτε θά έλθης να με πάρης.

Και σε περιμένο αὔριον στο Φάληρο, να παίζωμε πάλι στη παραλία τὰ βότσαλα.

Τι ὄρατα! Θά έρθης Βισβικάκη μου, και άν ήναι γαλήνη τ'ης θαλλάσσης θά παίζωμε και τὰ ψωμάκια. Εκεί λοιπὸν.

Ψυχῆ τε και σώματι δική σου. Μαρουδίτσα.

τεύουν να βγοῦν και ή καταρραχαις τῶν ὑπονόμων έξω, ως που ν' ανοίξουν κι' αὐτοί, κ' έτσι πέφτοντας μέσα σ' αὐτοῦς να πηγαίνωμε δια τῶν ὑπονόμων στα σπίτια μας σίγουρα.

Ω κατάστασις καταστασιότητων, και ὃ άθλιότης δρόμων, και ὃ τ'ης δημαρχιακῆς φροντίδας και άθλιότητων.

Αμ

εκείνη πάλι ή βρούσι που είναι κοντὰ στο σελάτικο τὸυ Τράκα οὐκ εστιν δυνατὸν διορθωθῆν που κατάντησε ή καταβάθρα τὸυ Σηλωάμ και βαφτίζονται οι άνθρωποι και βγαίνουν γιαουρτοβαφτισμένοι στα καλὰ καθούμενα εκεί που περπατοῦν.

Μά τέλος πάντων κὺρ Δήμαρχε, άν έννοης να μάς χαντακώσης φέτος σ'της λάσπαις ως τὸν λαιμό, μά τὸν Θεὸ, καλλίτερα να έρθη και πάλι ο πάτερδρος κὺρ Σηλυμριώτης και άς μη κάνη τίποτα, τὸ ελάχιστο σώνει που θά εχομε χαρὰ μόνο να τὸν βλέπομε με άσπρα γάντια σε κάθε βασιλικὴ ὑποδοχή. Αμ δεν είναι κατάστασις πλέον δρόμων αὐτῆ, χαντακιῶν και σοκακιῶν, είναι μάλλον μιὰ άκαταστασία τ'ης δημαρχικῆς άμεριμνομέριμνας.

Ετσι μου ερχεται που άν ήμωνα εγὼ δήμαρχος να παρατηθῶ άμέσως και να βάνω τὸν εαυτὸν μου δήμαρχο, ὅστε να μην ὑπάρχη πλέον δήμαρχος εἰς τὴν Αθήνα και έτσι να χουζουρέψωμε οὔλοι μέσα σ'της λάσπαις σαν τὰ εξευγενισμένα γουρούνια που εχει ο Βσιπιλέας στο Τατόι.

Ορίστε

κυρίε Ηλία Φερετόπουλε, ο κ. Χρῆστος Βεβεντούκης σε προσκαλᾶ σε μονομαχία περι τὸυ άν ξέρης να κόψης ένα γελέκο καλλίτερα από κείνον.

Εμεῖς σᾶς παρακαλοῦμε ὅμως, ότι άν φτιάσετε αὐτὴ τὴν μονομαχία να μη τὴν κάνετε άπάνω στα ρουχὰ μας άλλὰ να πάρете χαρτιά και εκεί επάνω στο ίσο ή στο στραβοκόφημο φαγοθῆτε.

Ο κύρ

Θ. Γρηγοράκης φοιτητὴς τ'ης φιλολογίας προσκαλᾶ ὅποιον εγραψε εναντίον τὸυ άστρονόμου Γυθείου να βγῆ με τὴν ὑπογραφή του για να τὸυ ήποδείξη ότι δεν λέει αλήθεια, άλλὰ φιλολογικὰ ψεύματα ήγουν ψεύδεα ψεύδη.

Νά και ή τρίτη έπιστολή τὸυ γράμματος ή ὁποία είναι έτσι και τοιούτῳτρόπῳ γραμμένη, ὅστε χρειάζεται ο Κουμανούδης να τὴν εξηγήση, είναι φαιίνεται, συνθηματικὴ και δια τ'όπου μυστηριώδους γραμμένη

Προς Σέ.

Γινώσκεις. . . . πᾶσαν επίπληξιν ὑπέφερξ, άλλ' επί τέλους οὔ. . . . Δέδωκα. . . . Εγὼ θά ήμαι στο παράθυρο. . . . Πάρε και έναν μαστορα φίλο σου μαζί για να βγάνωμε τὸ κουδοῦνι τ'ης πόρτας. . . . Ω Θεέ μου πόσον κουνιζει. . . . Λοιπὸν σε περιμένο και να μην άργήσης. . . . Αχ. . . . Θά με φᾶς πλέον συ με τὸν έρωτά σου.

Μά γιατί να σε αγαπήσω τόσο; . . .

Μη λησμονήσης καυμένο, και τὸ μεταξωτὸ που εἶπες πὼς θά μου πάρης από τὸν Βαυγᾶ. . . .

Τὸ θέλω έτσι για πείσμα τ'ης αδερφῆς σου που θέλει να μάς κάνη τὸν μεγάλο. . . .

Ω μούτρα. . . . και μη προς βάρος σου.

Εκείνη που ξέγεις.

Άμα που διάβαζε αὐτὰ τὰ γράμματα ο Μπιρμπαντόπουλος άρχισε και εστριβε τὸ μουτσάκι του και έτρωγε τ'ης μισαίς τρίχαις και έπεσε σε μεγάλο συλλογισμό. Τὸν έτρωγε, βλέπετε, τὸ αἰσθημα τ'ης αντίζηλιᾶς και τ'ης άντεραστίας, ὁπότες ξάφνα, πληρώνει και σηκώνεται και φεύγει βιάστικῶς και άφρημένος.

Τώρα άπόψε άς τὸν ακολουθήσωμε κατὰ ἔχνη να δοῦμε που πήγες και μεθαύριο τὰ λέμε τὰ ακόλουθα.

Κοντά σ' αυτό ο αξιοτίμος φοιτητής τῆς φιλολογίας λέγει πῶς περιυβρίζουμε καὶ τὰ ὀνόματα ἀξιοτίμων ἐμπόρων.

Ἐμεῖς κλμικὴ εὐθύνη δὲν ἔχομε γιὰ τὰ ντόπια σας πάθη, δὲν εἶναι δὲ προνόμιον τοῦ νὰ ἦναι μονάχα οἱ ἐμποροὶ ἀξιοτίμοι, γιατί ἔμεῖς πέρνομε πιδ ἀξιοτίμους τοὺς σχεζίδες, ἀπὸ καμπόσους ἐμπόρους ὅπως κατάντησαν. Πῶς εἶπατε;

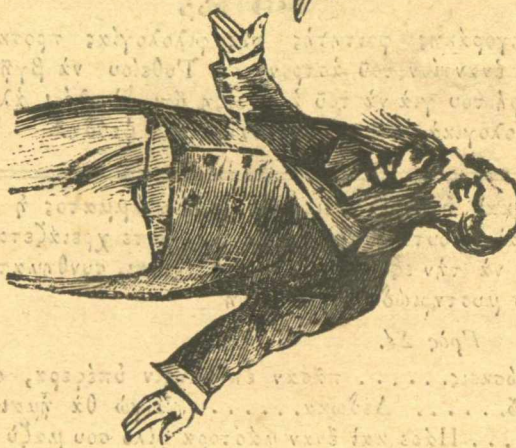
Νά

στὴ Φιλιππούπολι οἱ χρυσογάδαροι ψωμάδες τοῦ φούρνου Μπασχανά δὲν πληρώνουν τοὺς ἀργάτας καὶ τοὺς τρῶν τὸν κόπον τους, φτωχοὺς ἀνθρώπους.

Σ' αὐτὴ ἀπάνω τὴν περίσπασι ἔμεῖς βρῖσκουμε μόνο μιὰ σωτηρία καὶ συμβιβασμό. Νὰ μὴ πᾶν νὰ τοὺς ξαναδουλέψουν οἱ ἐργάταις καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ ὑποχρεωθοῦν πάλι οἱ χρυσογάδαροι ψωμάδες νὰ τοὺς ψωμίζουν ἐν ὅσῳ δὲν ἐργάζονται, καὶ νὰ δοῦμε τότες τοὺς πέρνομε ἢ δὲν τοὺς πέρνομε νὰ ἐργαστῶν καὶ καταναγκαστικῶς μάλιστα πρὸς νὰ τοὺς τρῶνε τὸ ψῶμι χαράμι.

Δουτῶν, οὔτε τώρα δὲν θὰ τὸν ρίξουμε ;
Οὐδεμίαν ἄλκις.

Οἱ

δάσκαλοι τῆς ἁγίας Παρλακίου τῆς Φιλιππούπολις δὲν εἶναι ζωαδιακοὶ σὰν τοὺς δικούς μας οὔτε σχολαστικοί, εἶναι ἀνθρώποι ἄρκαντάσιδες. Κάθε βράδυ οἱ κύριοι τὸ στρώνουν στὴ φάμπρικα τοῦ ρακιοῦ ποὺ ὀνομάζεται Λαύριον καὶ κεῖ χαλοῦν τὸν κόσμον στὰ τραγούδια. Νὰ δασκάλου γιὰ παραδειγματισμὸ τῶν μαθητῶν, νὰ δασκάλου ποὺ διδάσκαν καὶ νόμα δὲν κρατοῦσαν.

Ντραπήτε, ἦρε, σας ἔμαθε ἴλος ὁ κόσμος κρασοκανάτιδες τοῦ διαβόλου.

Πρὸς

τὸν κύρ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας. Νὰ τρέχα ἐκεῖ ἀπέναντι στὴν Ἀκαδημία ποὺ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ κύρ Βαλαωρίτη ἔσπασε ὁ ἀπόπατος καὶ βρωμολογᾷ ὁ κόσμος.

Ἄ, μὰ δὲν εἶναι κατάστασις πλέον αὐτῆ, φαντάσου ποὺ ἡ βρωμα του ἔφτασε ὡς τὴ μύτη μας καὶ ἡ δική σου ἀχόμη χαμπάριδεν πήρε; Τὴ τὴν θέλεις τέτοια μύτη ποὺ δὲν σου δίνει μυ-

ρουδιὰ νὰ πέρνε τῆς κάθες βρωμας ; Πέταξέ τὴν νὰ πᾶ ἐπὶ διάολο, ἐκτὸς πλέον ἂν ἔχη συνάχι.

Βλέπουν τὴν τύχη τους μετὸ τραπεζάκι.

Ἔνας

Μωραϊτίδης πήγε λέει στὸν καφενὲ τοῦ Οἰκονομοπούλου κα ἀφοῦ ρούφηξε τὸν καφέ του ὕστερα δὲν εἶχε νὰ τὸν πληρώσει γιατί εἶχε τρυπήσει τὸ σακκουλά του κείνη τὴ μέρα. Ἄλλὰ ὁ κ. Οἰκονομόπουλος ποὺ φαίνεται πῶς δὲν ἐνοοᾷ νὰ ποτίσει τοὺς ἀνθρώπους τσάμπα καφέ, τὸν ἄρχισε τὸν μουστερή του στῆς παπαλαιῆς, ὡς ποῦ τοῦ εὔγανε τὸν καφέ ἀπὸ τὴ μύτη.

Εἶναι τρόπος τώρα αὐτός ; Καὶ νὰ τοῦδινε μιὰ χαστουκιά στὸ διάολο, ἀλλὰ ἔσπασε τὸν ἀνθρώπο στὸ ξύλο. Ἄλλη φορὰ Μωραϊτίδη καὶ σὺ μὴ ξαναπᾶς νὰ πγῆς καφέ ἐκεῖ, γιατί σὲ περιμένει τώρα μετὸ μιὰ μαναβέλα. Μπό, μπό, νὰ τόση μεγάλη εἶναι. Φρίζον ἤλιε καὶ ἂν πέσης στὴν ἄκρα αὐτῆς τῆς ἀγρίας ράβδου. Ἄπὸ ἄλλο δρόμο νὰ πηγαίνης.

Ορίστε

πάλι καὶ ἄλλο φοβερὸ κακούργημα. Ὁ ἐπαρχιώτης Δ. Καλογερόπουλος περνώντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Πάλλη εἶπε τῆς δούλας του νὰ μεριάση ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο γιὰ νὰ περάση κ' ἐκεῖνη τοῦστειλε κατὰμουτρα ἓνα ἀλάκερο ντενεκὲ νερὸ λάσπη.

Θὰ ἦναι φαίνεται ἀπὸ κείνες τῆς δούλες ποὺ δὲν θέλουν οὔτε μίλημά καὶ προσέχετε νὰ μὴ τὴν πάθετε καὶ ἄλλοι.

Γνωστοποιήσεις.

Ἐν τῷ καφενεῖῳ «Ἀθηνᾶ» τοῦ κ. Ν. Δ. Πολίτου, ὁδὸς Αἰόλου, πλησίον τοῦ Ἀναβρυτηρίου ἀπέναντι τοῦ Φούρνου τῶν ἀδελφῶν Γερομύχα, εὑρίσκονται δύο μεσίται οἱ κ. κ. Ἰωάννης καὶ Γεώργιος Γεωργιτσέλος, οἵτινες ἐκτελοῦσιν αὐθόρην πᾶσαν διδομένην αὐτοῖς παραγγελίαν, οἷον ἐνοικιάσεις, πωλήσεις καὶ ἀγορὰς οἰκιῶν καὶ μαγαζιῶν, καὶ θέσεις δι' ὑπηρετίας, καὶ διαφόρους ἄλλας ἐργασίας.

Τὸ μαγνητίζει.